

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 203.

Syvende Session.

60de Møde.

Onsdagen den 20de Februar.

(Fortsat.)

Fscherning: Rigsdagen kan ikke give nogen bedre Impuls til Statsrevisorerne end at vælge dem; de skulle derved føle, at de i denne Sag repræsenterer Rigsdagen, og de skulle optage i sig de Betragtninger, som her i Finantsfager ere gjorte gjældende. At Revisorerne hidtildags, og tilligemed dem vi Andre, have famlet i Finantsfager, det er ikke saa forunderligt; vi have af den Behandling, der her har fundet Sted af Loven om Kongerigets særegne Kassebeholdning, seet, at Finantsbestyrelsen har famlet i fuldkommen saa høi Grad. Vi skulle derfor see at komme til Klarhed i saa Henseende; men det er netop Statsrevisorerne, som ved den godtbetalte Tid, de have til at sætte sig ind i disse Sager, skulle see at blive vore Læremestre. Det er ikke vore Instruxer, som skulle skabe Statsrevisionens Virksomhed, men det er Statsrevisionens Virksomhed, som skal komme til at skabe vore Instruxer, det er Statsrevisorernes anerkjendte Trang til større Magt, der skal bringe os til at give dem en saadan. Vi have aldrig her under Finantslovens Behandling havt noget Spørgsmaal fra nogen Statsrevisor, der gif ud paa at faae at vide, hvad vor Mening havde været med Hensyn til et eller andet Punkt i Finantsloven, hvorledes man havde tænkt sig Forstaaelsen deraf, og altsaa hvorledes Revisionen skulde foregaae. Revisorerne have heelt igjennem overseet, at doyne Penge er det Samme som ingen Penge;

de have ikke, saavidt jeg kan see, nogetsteds sammenlignet de Tidspunkter, da Pengene ere udgivne, med de Tidspunkter, da Pengene ere forlangte og erholdte. De have ikke gjort Finantsministeren opmærksom paa, at Penge ere udgivne med Sløvhed; thi jeg kalder det Sløvhed, naar man udbetaler Penge før end de behøves. Alt dette er Feil, der ligge ved Statsrevisoratet, — det er ingen Bebreidelse, jeg her gjør Revisorerne; men jeg forsøger kun, om man ikke ved dette Middel skulde kunne kalde dem til Selvvirksomhed. Dette stadige Forlangende fra Revisionens Side om nye Instruxer er kun en Udtalelse af Kraftløshed.

Fischer: Jeg kan fuldkomment indrømme, hvad den ærede Rigsdagsmand nu sluttede med, at Forlangendet om en ny Instrux er en Udtalelse af Kraftløshed. Det er paa en Maade ganske rigtigt, thi Statsrevisionen har det ikke i sin Haand endelig at afgjøre et eneste Spørgsmaal; den kan gjøre sine Antegnelser, og dernæst, naar Regeringens Svar er indhentet, gjøre Indstillinger til Rigsdagens Beslutning, men saa er det Rigsdagen, der beslutter, og Statsrevisionen har ingen Afgjorelse i sin Magt. Saaledes har Statsrevisionens Instrux henstillet dette Institut, og saaledes vil det blive staaende, indtil Instruxen forandres; det er aldeles klart. Statsrevisionen har i det Tilfælde, som her nærmest er bragt paa Bane, fremdraget Spørgsmaalet om Kassebeholdningen til Rigsdagens Afgjorelse, men hvad gjør nu Rigsdagen? Den resolverer lige i Modsetning til Statsrevisionens Indstilling, og dermed er saa Sagen afgjort. Er det da nu billigt at fremsjøre som en Bebrei-